

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετὰφρ. Τονυ.— Βοεβολδὸ Κρεστόβσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετὰφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μορτεπέρ : Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετὰφρασις Παρ. Παῦ.— Χ. Χριστιανοῦ Ἄνδερσερ : ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ μυθιστορήματος «Ἐκτὸς τοῦ Νόμου», ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἑτέρου ὠραίου ἔργου, τῆς

ΜΑΧΗΣ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

κατὰ μετάφρασιν ΠΑΝ. ΠΑΝΑ.

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀνέδειξε τὸν συγγραφέα αὐτοῦ Γουεράτσην, ὡς πρῶτον μυθιστοριογράφον τῆς Ἰταλίας. Ἐν αὐτῷ, διὰ γλώσσης φλογεράς, ἀπεικονίζεται μία τῶν σπουδαιότερων ἐποχῶν τῆς Ἰταλικῆς ἱστορίας, καθ' ἣν ἡγεμῶν ἐξιταλισθεὶς πλέον ἐπέσε μαχόμενος κατὰ τῶν ξένων ἐπιδρομέων, καὶ στιγματίζονται οἱ ἔνεκα ἰδιωτικῶν λόγων εἰς τούτους προδώσαντες τὴν πατρίδα των.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ὁ Διδιὲ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἣ δὲ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας αὐτοῦ κατέστη ἤρεμος. Ἡσθάνετο καὶ πάλιν ἑαυτὸν ἀκατασχέτως ἐλκνόμενον πρὸς τὸν ἵππότην ἐκεῖνον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου προσέκλινεν.

— Ἴδου τὸ ξίφος μου, γενναῖε θωρακοφόρε, εἶπεν, εὐχαρίστως δὲ γίνομαι φυλακισμένος σὰς.

Τοῦτο ἀκούσαντες οἱ τοξόται ἐξεδήλωσαν τὴν χαρὰν αὐτῶν διὰ χειροκροτημάτων.

— Ἦδη, κυρία, εἶπεν ὁ δούξ, εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ σὰς ἀκολουθήσωμεν.

Καὶ ἔδωκε τῷ Μουσερόν τὸ ξίφος τοῦ Διδιέ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ὑπέλαθεν ἡ Ἄρτεμις τείνουσα τῷ ἵππότη τὴν χεῖρα αὐτῆς.

Τὸ ἀκάτιον ἐπλησίαζεν ἤδη εἰς τὴν ἀκτὴν.

Οἱ τοξόται ἐπήδησαν εἰς τὴν ξηράν.

— Τώρα, πήγαινε ὀπίσω, εἶπεν ὁ Πομπεράν εἰς τὸν λεμβοῦχον.

Οὗτος ἔλαβε πάραυτα τὴν πρὸς τὴν ἑτέραν ὄχθην διεύθυνσιν.

Μόλις εἶχεν ἐκινήσει καὶ ὁ Γουλάρ καὶ ὁ Φοσὲ ἔφθασαν πνευστιῶντες. Νεύσαντος τοῦ Ἰωνᾶ συνελήθησαν ἀμφοτέροι καὶ παρὰ τὰς διαμαρτυρήσεις καὶ τὰς κραυγὰς αὐτῶν ἐδέθησαν ἵνα ὀδηγηθῶσιν εἰς Βιέννην, ἔνθα εἶχε δοθῆ διαταγὴ νὰ ὀδηγῶνται πάντες οἱ ὡς ὑποπτοὶ θεωρούμενοι. Ἐνῶ δὲ οὐρίου πνεύματος ἀνέμου τὸ ἀκάτιον ἔβαινε ταχέως πρὸς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, ἡ Ἄρτεμις ἐσυλλογίζετο τὰς εὐτυχεῖς ὥρας τοῦ ἔρωτος, ἃς ἤλπιζε νὰ διέλθῃ καὶ αἰτινες ἠφρανίσθησαν ὡς ὄνειρον.

Ὁ Διδιὲ ὠνειρεύετο τὴν Κλοτίλδην, ἣν ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἐγκαταλείψῃ διὰ δύο ἡμέρας, καὶ ἦν μετ' ὀλίγον θὰ ἐπανέβλεπεν.

Ὁ Μουσερόν ἐφρικία ἀναλογιζόμενος τὴν Σεβρέτην, ἥτις ἐνδεχόμενον ἦτο βλέπουσα τὸν κύριόν της νὰ προέδιδεν αὐτὸν ἐν τῇ διαχύσει της.

Καὶ ὁ κύριος Βουρβόνος ἐψιθύριζε χαμηλοφώνως εἰς τὸ οὖς τοῦ Πομπεράν :

— Δὲν σοὶ εἶπα ὅτι ὁ πρῶτος αὐλικὸς δὲν ἠθέλομεν ἀπαντήσῃ, θὰ μὰς ἐφιλοξένηει σήμερον ;

Οὕτως, ἡ μικρὰ συνοδία ἀφίκετο πρὸ τῶν τάφρων τῆς ἐπαύλεως.

Ε'

Τὸ δέλεαρ.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς Μαρίνος δὲ Μονσενύ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρχιτρικλίνου αὐτοῦ Βερνάρ, διέτρεχε τὸν ἐκτεταμένον αὐτοῦ πύργον δίδων διαταγὰς, ὡς στρατηγὸς τὴν παραμονὴν ἀποφασιστικῆς μάχης.

Ἴπποκόμοι, ἀκόλουθοι, κυνηγοί, μάγειροι, πάντες ἀνεξαίρετως οἱ θεράποντες καὶ ὑπηρεταὶ διετέλουν ἐν πυρετῶδει κινήσει.

Ἡ παλαιὰ ἔπαυλις παρίστα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν ὄψιν πόλεως καταληφθείσης ἐξ ἐφόδου καὶ λεηλατηθείσης.

Οὐδὲν ἄλλο ἤκουέ τις εἰμὴ βελασμοῦς ἀμῶν καὶ κραυγὰς σφαζομένων πτηνῶν. Αἱ δορκάδες ἐφονεύοντο διὰ τυφεκίων καὶ ζῶντα ἐφήνοντο τὰ χοιρίδια.

Ὁ κύριος δὲ Μονσενύ ὑφίστατο πᾶσαν θυσίαν ὅπως ὅσον οἶόν τε ἀξιοπρεπέστερον ὑποδεχθῆ τὸν βασιλέα. Πρὸ μιᾶς ὥρας καὶ πλέον ὁ ἀρχιτρικλίνος ἠκολούθει αὐτὸν ἀπορῶν πῶς ὁ συνήθως φιλόποπτος καὶ ἀνήσυχος κύριός του εἶχεν αἴφνης μεταβληθῆ εἰς ἤρεμον καὶ γαλήνιον.

Τοῦτο προήρχετο ἀπλῶς ἐκ τῆς ἀπελευσεως τῆς Ἀρτέμιδος.

Ὁ Αὐρηλιανὸς ἠσθάνετο ἀνακούφισιν μεγάλην εἰδὼς ὅτι ἡ σύζυγός του προεφυλάχθη οὕτως ἐκ τῶν ἐπιφόβων φιλοφρονήσεων Φραγκίσκου τοῦ Α'. Ἡ ἐμπιστοσύνη ἦν ἐνέπνεεν αὐτῷ ἡ σύζυγός του ἠύξησεν ἔτι μᾶλλον καὶ ἐνδομύχως ἐγέλα διὰ τοὺς φόβους, οὓς εἶχεν ἐμπνεύσει αὐτῷ ἡ ζηλοτυπία διὰ τὴν προσεχῆ ἀφιξίν τοῦ βασιλέως.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤχος κέρατος ἠκούσθη ἐκ τῶν τειχῶν τῆς ἐπαύλεως.

Ὁ φύλαξ ἀνήγγελε τὴν ἔλευσιν συνοδίας ἐρίππων. Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἐφρικίασεν ἐκ χαρᾶς καὶ φιλοδοξίας.

Μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι ὁ ἀναγγελλόμενος ἐπισκέπτῃς ἦτο ὁ βασιλεὺς, ἐνεδύθη ταχέως βαρύτεμον περιστερνίδιον ἐκ πρασίνου ἀνακρόκου ἀργυροκεντήτου, παρέταξεν εἰς δύο στίχους ἐν τῇ τιμητικῇ αὐλῇ τοὺς θεράποντας καὶ ἀκολούθους αὐτοῦ καὶ διέταξε νὰ καταβιβάσῃσι τὴν γέφυραν.

Ταχέως ὅμως ἡ ἔκφρασις τῆς χαρᾶς ἐξαλείφθη ἐκ τοῦ μετώπου του καὶ τὸ μέδιμα ἐσβέσθη ἐκ τῶν χειλέων του.

Ἦτο ἡ κόμησσα ἐπανερχομένη εἰς τὸν

πύργον, καθ' ἣν στιγμὴν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ὁ βασιλεὺς.

Ἐν τούτοις, ὁ κύριος Βουρβόνος δὲν ἀπεφάσισε νὰ δεχθῆ τὴν ὑπὸ τῆς κυρίας δὲ Μονσενύ προσνεχθεῖσαν φιλοξενίαν χωρὶς νὰ σκεφθῆ πῶς δὲν θ' ἀνεγνωρίζετο ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὅστις κάλλιστα ἐγνώριζεν αὐτόν. Πρὶν ἢ ἐγκαταλείψῃ τὴν Σαντέλ ὁ δούξ ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ κείρῃ τὸ γένειον, ἣ δὲ κόμη του ἦν μακροτέρα ἢ ὅσον ἐσυνειθίζετο ἐν τῇ αὐλῇ. Οὐχ ἦττον ὁ Ἰωνᾶς εὐκόλως ἀνεγνώρισε τὸν πρίγκηπα ὑπὸ τὴν στολὴν τοῦ θωρακοφόρου. Συνδιεσκέφθη λοιπὸν μετὰ τοῦ Πομπεράν. Κατὰ συμβουλήν αὐτοῦ, ἐνῶ διηυθύνοντο πρὸς τὸν πύργον παρῶζυνε τὸν ἵππον του ὡς καὶ τὸν τοῦ συντρόφου του καὶ ἀμφοτέροι ἀπεμακρύνθησαν εἰς ἀρκούντως μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν νέων αὐτῶν φίλων.

Ὁ δούξ ἀνατιναχθεὶς ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡ λοιπὴ συνοδία κατέφθασεν αὐτούς, ὁ Πομπεράν ἠσχολεῖτο δένων τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν τοῦ συντρόφου του, οὕτινος τὸ πρόσωπον ἔφερε κηλίδας αἵματος. Οὕτως ὁ κύριος Βουρβόνος ἦτο ἀγνώριτος. Καὶ ὁ Πομπεράν δὲ ἔσχε τὴν πρόνοιαν πρὸ τῆς φυγῆς του νὰ βᾶψῃ μελανὴν τὴν ξανθὴν γενειάδα, τὸν μύστακα τὴν κόμην καὶ τὰς ὀφρῦς· οὕτω δὲ ἤλλαξε τελείως φυσιογνωμίαν καὶ ἤλπιζεν ὅτι δὲν θ' ἀνεγνωρίζετο ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Μονσενύ.

Ἄλλως τε, ὁ κόμης ὀλίγον ἐπρόσεξεν εἰς τοὺς δύο θωρακοφόρους, οὓς ἡ σύζυγός του ἔσπευσε νὰ τῷ παρουσιάσῃ ἐκθειάζουσα τὴν γενναϊότητα αὐτῶν. Ἦναγκασμένος νὰ κρύψῃ ὑπὸ ψευδὲς μεδίαμα τὴν ἀγωνίαν αὐτοῦ, ὠργισμένος κατὰ τοῦ Διδιέ, νῦν χαρίστησεν ἀπλῶς τοὺς δύο ἐκείνους στρατιώτας καὶ διέταξε νὰ ὀδηγηθῶσιν αὐτούς εἰς τὴν διὰ τοὺς ξένους προωρισμένην αἴθουσαν.

Ὁ Διδιὲ ἀπεμακρύνθη μετ' αὐτῶν ἐλπίζων νὰ συναντήσῃ τὴν Κλοτίλδην. Ἄμα δὲ ὁ κύριος Μονσενύ ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἐστὲναξε βαθέως καὶ εἶπεν αὐτῇ :

— Φεῦ ! κυρία, ἡ ἐπάνοδός σου μὲ θανατώνει. Ἦμην τόσον εὐτυχῆς γνωρίζων ὅτι εἶσαι μακρὰν !

Ἡ κόμησσα ἐμειδίασεν.

— Δὲν θὰ σὲ κατηγορήσουν βεβαίως, Αὐρηλιανέ, ὅτι ἦσαι ἐκ τῶν ὑποκριτῶν ἐκείνων συζύγων, οὔτινες φαίνονται ἐρωτευμένοι μὲ τὰς συζύγους των, ἐνῶ τὰς ἀπατῶσιν.

— Ἄ ! μὲ ἔνοεῖς, Ἄρτεμις, ὑπέλαθεν ἐκεῖνος στεναζών· ἂν δὲν ἐφοβούμην τὴν ἔλευσιν τοῦ βασιλέως οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν θὰ ἔστεργα νὰ σὲ χωρισθῶ, διότι ὁ ἥλιος λείπει δι' ἐμὲ ὅταν σὺ ἀπουσιάζεις. Κατηραμένος ἔστω ὁ κύριος Βουρβόνος, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλω τὴν ἐνδοξὸν αὐτὴν ἐπίσκεψιν.

— Εἶμαι ὅσον καὶ σὺ, Αὐρηλιανέ, τεθλιμμένη διὰ τὸ λυπηρὸν συμβᾶν, τὸ ὁποῖον διέκοψε τὸ ταξιδίόν μου· τὸ κακὸν ὅμως

δὲν εἶναι ἀνεπανόρθωτον, καὶ ἂν θέλῃς φεύγω πάλιν ἀμέσως.

— Ἀληθῶς! ἀνέκραξεν ὁ κόμης ἔμπλεως χαρᾶς διὰ τὴν πρότασιν. Μ' ὄλην τὴν κόπωσιν, μ' ὄλας τὰς συγκινήσεις τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ εἰς τοιαύτην προκεχωρημένην ὥραν στέργεις νὰ ταξειδεύης;

Ἡ Ἄρτεμις ἐμειδιάσεν :

— Τί δὲν θὰ ἔπραττον διὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ἡμερίαν σου, κύριε! διὰ νὰ ἐξαλείψω ἐκ τῆς φαντασίας σου τοὺς φαντασιώδεις αὐτοὺς κινδύνους!

— Φαντασιώδεις! διέκοψεν ὁ Μονσενύ.

— Ναί, διότι, εἰς τὸ ἐξουσιάζει, ὅταν ἡ γυνὴ φυλάσσεται ἀπ' ἐαυτῆς, εἶναι τοῦτο καλλίτερον καὶ αὐτῶν τῶν δεσμῶν ὅταν ἀγαπᾷ τὸν σύζυγόν της, οὗτος δύναται νὰ εἶναι ἡσυχος· οὐδεὶς, ἔστω καὶ ὁ βασιλεὺς, θὰ δυνήθῃ νὰ προσβάλῃ τὴν τιμὴν του.

— Ἄρτεμις, εἶσαι πρότυπον ἐντίμου γυναικός, εἶπεν ὁ κόμης ἔμπλεως χαρᾶς, καὶ εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος σύζυγος τοῦ βασιλείου. Δὲν ὁμοιάζεις πρὸς τὰς φιλαρέσκους κυρίας, αἵτινες οὐδὲν ἄλλο ὀνειρεύονται εἰμὴ ἐραστάς· ὁμοιάζεις τὸναντίον πρὸς τὰς εὐγενεῖς Ῥωμαίας δεσποίνας, αἵτινες ἔζων ἐν ἀρετῇ καὶ ἀπέθνησκον ἄγνωστοι εἰς τὸν γυναικωνίτην αὐτῶν.

— Πρὸς τί οἱ ἐπαινοὶ οὗτοι, Αὐρηλιανέ; ἠρώτησεν ἡ Ἄρτεμις σχεδὸν χασμωμένη. Εἰδοποίησον τὸν ἀνεψιόν σου νὰ φύγωμεν.

— Ὡ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης Αὐρηλιανός, αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν σὲ ἐμπιστεύομαι εἰς αὐτὸν τὸν ἀνόητον.

Ἡ Ἄρτεμις ἐφρικίασεν.

— Πῶς! δὲν θὰ μὲ συνοδεύσῃ ὁ Διδιέ; ὑπέλαθε ἡ θά τον ἀντικαταστήσης λοιπόν; καὶ ποῖον ἄλλον ἐμπιστεύεσαι;

— Ὁ Διδιέ εἶναι ἄφρων, κυρία! εἶναι ὁ αἷτιος τῆς ἐπανόδοῦ σου, καὶ δὲν θέλω ἐκ δευτέρου.

Ἡ σπουδὴ, ἣν ἡ κόμησα ἐξεδήλωσεν ἐξέλειπε πάραυτα καὶ διακόπτουσα ζηρῶς τὸν σύζυγόν της εἶπεν:

— Δός μοι ὁποῖαν δήποτε νομίζεις ἀσφαλεστέραν συνοδίαν, κύριε! ἀλλ' οἱ ἀνθρώποι, αἵτινες θὰ μὲ συνοδεύσωσι, πρέπει νὰ εἶναι καλῶς ὠπλισμένοι, διότι ἡ τραγικὴ σκηνὴ τοῦ ἀκατίου μὲ κατέστησεν περιδεῆ, τὸ ὁμολογῶ. Φοβοῦμαι ἄλλον κίνδυνον... ἀλλ' εἶναι ἀνοησία καὶ κακῶς πράττω νὰ σὲ φοβίζω.

— Ὅχι, ὄχι, ὠμίλει, ἀγαπητὴ Ἄρτεμις! εἶπεν ὁ Μονσενύ λίαν περιέργως καὶ ἀνήσυχος.

Ἡ κόμησα ἐγένετο σύννους.

— Ἐλα, εἶπεν, ἄφες τοὺς χειμερικοὺς φόβους. Πρέπει νὰ ἔχῃ τις τόσῃ κακὴν τύχην διὰ νὰ τῷ συμβῇ τοιοῦτό τι...

— Ἀλλὰ περὶ τίνας πρόκειται, κυρία;

ἠρώτησεν ὁ κόμης ἐν ἐξάψει ζηλοτυπίας.

— Λοιπὸν! πρέπει νὰ σοὶ τὸ ὁμολογήσω, φίλε μου! μὲ καταδιώκει θλιβερὰ προαισθήσις. Ἀλλὰ πρέπει νὰ πιστεύσῃς τὰ ἀνόητα αὐτὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα μόνον γυναῖκες, γέροντες ἢ παιδιὰ δύναται νὰ πλάσῃ;

— Ἀπατάσαι, προσφιλὴς μου Ἄρτεμις, ὑπέλαθεν ὁ Μονσενύ σοβαρῶς. Στρατηγοὶ ἀπώλεσαν μάχας, αὐτοκράτορες ἔχασαν τοὺς θρόνους αὐτῶν καὶ φιλόσοφοι τὴν ζωὴν διὰ νὰ μὴ πιστεύωσιν εἰς τὰ προαισθήματα. Ἡ ἱστορία πολλὰ τοιαῦτα ἱστορικὰ ἀναφέρει. Ὁ Βρούτος εἶδεν ἐν φάντασμα, τὸ ὁποῖον τῷ ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τὴν παραμονὴν τῆς μάχης τῶν Φιλίππων.

Ἡ κόμησα ἐπειράθη νὰ μειδιάσῃ.

— Ἀναμφιβόλως εἶσαι σοφώτερος καὶ τοῦ ἱερέως σου, κύριε κόμη, καὶ δὲν ἐκπλήττομαι, ἂν ὁ καλὸς βασιλεὺς Φραγκίσκος, ὅστις ἀγαπᾷ τόσον τοὺς σοφοὺς, σοὶ ἐπιδαφιλήσῃ τόσας χάριτας. Δὲν δύναμαι νὰ ἰσχυρισθῶ ὅτι ἠνυπόθητον ὄσον αὐτὸς ὁ Βρούτος, ὥστε ἐν φάντασμα ν' ἀφίση τὰς νυκτερινὰς αὐτοῦ ἀσχολίας, διὰ νὰ μοὶ ἀναγγεῖλῃ δυσάρεστα πράγματα.

— Παίζεις μὲ τὴν ἀνησυχίαν μου, Ἄρτεμις.

— Ποσῶς, φίλε μου, καὶ θέλω νὰ σὲ ἀπαλλάξω τῆς στενοχωρίας. Φοβοῦμαι μὴ συναντήσω τὸν βασιλέα· θ' ἀναγνωρίσῃ τοὺς θεράποντάς σου, θὰ ἐξετάσῃ τοὺς συνοδεύοντάς με, καὶ ἅμα μάθη τὸ ὄνομα μου, δὲν θὰ λείψῃ ἀπὸ τοῦ νὰ μὲ διατάξῃ, μὲ μίαν παράκλησιν, νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸν πύργον. Αὐτὴ εἶναι ἡ προαισθήσις μου· ἄλλως τε δὲ τὸ δυστύχημα δὲν θὰ εἶναι μέγα.

— Θὰ εἶναι φοβερόν, κυρία, εἶπεν ὁ κόμης στεναζών.

— Συνοδευομένη υπό τοῦ Διδιέ θὰ ἀπέφυγα τὸν φοβερόν κατὰ σὲ αὐτὸν κίνδυνον.

— Ἀλλὰ μὲ αὐτὸν τρέχεις χιλίους ἄλλους κινδύνους.

— Λοιπὸν, κατὰ σέ, φρονιμώτερον εἶναι νὰ μείνω εἰς τὸν πύργον, δὲν ἔχει οὕτως;

Ὁ κύριος δὲ Μονσενύ παρετήρει τὴν σύζυγόν του μετ' ἐκφράσεως ἀγωνίας σχεδὸν γελοίας.

— Δὲν εἰξεύρω ἀληθῶς τί ν' ἀποφασίσω, Ἄρτεμις. Σὲ ἀγαπῶ τόσον, εἶμαι τόσον ζηλότυπος, ὥστε ἐνίστε θλίβομαι...

— Θλίβεσαι ὅτι μὲ ἐνομφεύθης, ἴσως; εἶπεν αὐτὴ γελῶσα. Αὐτὴ εἶναι ἀπόδειξις ἀληθοῦς ἔρωτος.

— Ὅχι, ὄχι, Ἄρτεμις! μὴ παίζῃς μὲ τὰ παθήματά μου. Θλίβομαι ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ἔπλασε τόσον ὠραίαν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ σου εἶναι τόσον γλυκεῖς, εἶναι τόσον λαμπροί, ἢ δὲ φωνὴ σου γλυκεῖα.

— Ἐλα! ἀπὸ σοφοῦ γίνεσαι ποιητής, ὡς ὁ ἀρχαῖος Ὀμηρος, κύριε κόμη. Ὡστε ἂν ἤμην δυσειδής, θὰ ἦσο ἡσυχος.

— Εἶσαι ἀνοικτίρμων, κυρία, ὑπέλαθε θλιβερῶς ὁ Μονσενύ, καὶ ὅμως λέγεις τὴν ἀλήθειαν· ναί, ἡ ζηλοτυπία μου σὲ ἤθελε δυσειδῆ. Ἀλλ' ἂν πρέπει, φεῦ! ν' ἀποφασίσω νὰ παρακαθίσῃς εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως, ἴσως πλησίον του, ἔχε φροντίδα τινὰ δι' ἐμέ, Ἄρτεμις,

— Καὶ τί πρέπει νὰ πράξω, φίλε μου, διὰ νὰ σὲ εὐχαριστήσω; ὑπακούω εἰς τὰς διαταγὰς σου.

— Δὲν δίδω διαταγὰς, ἀλλὰ παρακαλῶ, Ἄρτεμις· ἐκλεξὸν τὴν ἐνδυμασίαν, ἣτις σὲ καθιστᾷ ὀλιγώτερον ὠραίαν· κάλυψε τὴν ξανθὴν σου κόμην μὲ καλύπτραν παλαιοῦ συρμοῦ· ἔχε πρὸς τὰ κάτω τὰ μακρὰ βλέφαρά σου, διὰ νὰ κρύπτῃς τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν σου...

— Τίποτε ἄλλο; διέκοψεν ἡ κόμησα.

— Καὶ πρὸ πάντων μὴ γέλας, διὰ νὰ κρύπτῃς τὴν λευκότητα τῶν ὀδόντων σου.

Ἐκείνη ἐμειδιάσεν καὶ ὑψώσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὄμους.

— Τέλος, ἐπιθυμεῖς, κύριε, ἡ σύζυγός σου νὰ ὁμοιάξῃ πρὸς γραῖαν μέγαιραν ἐπαιτουσαν εἰς τὰς θύρας τῶν ἐκκλησιῶν.

— Μὴ ὀργίζεσαι, φιλάτη, εἶπε τρυφερῶς ὁ κόμης. Γνωρίζω καλῶς, ὅτι εἶναι παράδοξος μανία νὰ ζητῶ θυσίαν, τὴν ὁποῖαν οὐδεμία γυνὴ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ.

— Εἶν' ἀληθές, Αὐρηλιανέ, ὅτι δὲν θὰ παίζω τὴν ἀναξίαν ταύτην κωμῆδιαν διὰ νὰ ἰκανοποιήσω μίαν ἰδιοτροπίαν, ἣτις εἶναι ὕβρις δι' ἐμέ. Μὲ βλέπεις μὲ ὀφθαλμοὺς λίαν εὐνοϊκῶς διατεθειμένους καὶ πιστεύεις ὅτι ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος θὰ ἐρωτηθῇ ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν σύζυγόν σου. Ἔσο μετριώτερος, κύριε κόμη, καὶ μὴ λησμόνει ὅτι φιλοξενεῖς ἄγνωστον νεαρὸν κόρη, τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ δύναται νὰ σκιάσῃ πάσας τὰς ἄλλας.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι βαθεῖαν ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν τῷ κυρίῳ δὲ Μονσενύ, ὅστις ἀσπαζόμενος ἐν παραφορᾷ τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του ἀνέκραξεν :

— Ἐχεις δαιμόνιον πνεῦμα, Ἄρτεμις! σὲ ἐννοῶ· αὕτη εἶναι θαυμασία ἔμπνευσις. Μοὶ ἔδωκες ἤδη τὴν διπλωματικὴν ταύτην συμβουλήν. Πῶς τὴν ἐλησιμόνησα; Αὐτὴ ἡ Κλοτίλδη θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ· θὰ ἐλύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ βασιλέως. Κόσμησέ την λοιπὸν διὰ τῶν πολυτιμοτέρων κοσμημάτων σου καὶ τῆς πλουσιωτέρας ἐνδυμασίας σου, ἵνα ἔτι μᾶλλον καλλύνης τὴν παράδοξον αὐτῆς καλλονὴν. Πρέπει τὸ μάρμαρον αὐτὸ νὰ ἐμψυχωθῇ! ὦ! εἰξεύρω νὰ διαθέσω ἐπιδειξίως τὴν καρδίαν της διὰ τὴν λαμπρὰν τύχην, ἣν τῇ ἐπιφυλάσσω. Κατώρθωσε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς συμβουλὰς μου!

— Δὲν δύνασαι νὰ προσφέρῃς θελκτικώτερον καὶ ἐπαγωγώτερον δέλεαρ εἰς τὸν ἐρωτότροπον μονάρχην μας, Αὐρηλιανέ, τοιοῦτοτρόπως δὲ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ταξειδεύω ὅλον ἐν διὰ νὰ σώσω τὴν τιμὴν μου, ἣτις εἶναι ἡ ἰδική σου.

— Εἶσαι ἀξία νὰ διοικήσῃς ἐν βασιλείῳ, ἀνέκραξεν ὁ Μονσενύ παραφερόμενος ὑπὸ θαυμασμοῦ.

— Καὶ σὺ νὰ διοικήσῃς ἓνα βασιλέα, κύριε κόμη, ἀπήντησεν ἡ Ἄρτεμις μειδιῶσα μετὰ τρυφερότητος.

Ἀμφότεροι ἐμφοροῦμενοι ὑπὸ ὄλως ἀντιθέτων αἰσθημάτων, ἀνήλθον ὁμοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ εἶχον ἀφήσει τὴν Κλοτίλδην μετὰ τῆς Σεβρέτης.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ θεράπων, ὅστις ἐχρησίμευσεν ὡς ὀδηγὸς εἰς τοὺς δύο θωρακοφόρους, ἀφοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς τ' ἀναγκαῖα ἵνα

πλυθῶσιν ἐν ἀργυρᾷ λεκάνῃ, ἐβοήθει αὐτούς ἢ ἀπεκδυθῶσι τῶν θωράκων αὐτῶν.

Οἱ ἱππῶται εὐχαρίστως ἐδέχοντο τὰς προθύμους ὑπηρεσίας τοῦ Γοντράν. Ἦν νόον καλῶς ὅτι ἀπαξ εἰσελθόντες εἰς τὸν πύργον, ἂν ἀνεγνωρίζοντο, ἠδυνάτου ἢ ἀντισταθῶσιν· ἐκράτησαν λοιπὸν ἀντιᾶλλου ὄπλου, μικρὸν μόνον ἐγχειρίδιον προσηρμοσμένον ἐν τῇ ζώνῃ αὐτῶν.

Ἦτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθωσι τῆς αἰθούσης, ὅτε ὁ κύριος δὲ Μονσενύ, θέλων νὰ δώσῃ εὐνοϊκὴν ἰδέαν περὶ τῆς φιλοξενίας του εἰς στρατιώτας δυναμένους νὰ συλλάβωσι τὸν στρατάρχην, ἤλθε ζιτῶν αὐτούς καὶ τοὺς ὠδήγησεν ὑπὸ πυκνὸν φύλλωμα, ἔνθα ἀναφυκτικὰ εἶχον παρασκευασθῆ.

Ἡ κόμησσα, κρατοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Κλοτίλδην προσχώρησε πρὸς τοὺς ξένους, ὁ Διδιὲ ἐχαιρέτισεν αὐτοὺς ἐγκαρδίως καὶ πάντες ἐκαθέστησαν εἰς τὴν τράπεζαν. Τὸ πρόγευμα ἤρξατο ἐν μέσῳ βαθείας σιγῆς, διότι ἕκαστος τῶν συνδαιτυμόνων κατείχετο ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ σκέψων.

Μετ' οὐ πολὺ ὅμως ὁ κύριος δὲ Μονσενύ ἠγέρθη καὶ τείνων τὸ ποτήριόν του εἶπε :

— Φίλοι μου, εἴθε ἡμέραν τινὰ ὁ αὐτοκράτωρ Κάρολος νὰ ἐκδικήσῃ τὸν καλὸν βασιλέα μας διὰ τὴν προδοσίαν τοῦ δουκὸς Βουρβόνου! Εἴθε ὁ λειποτάκτης οὗτος νὰ πλανᾶται ὡς ἐπαίτης εἰς τὴν γῆν τῆς ἐξορίας καὶ νὰ τὸν δεικνύωσι διὰ τοῦ δακτύλου ὡς κατηραμένον!

— Ὁ Θεὸς νὰ εἰσακούσῃ τὴν εὐχὴν σας, εὐγενὴς κόμη! εἶπεν ὁ Πομπεράν, ἂν μὴ πρότερον συλλάβωμεν τὸν στρατάρχην πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὰς Ἄλπεις.

Καὶ ἠγέρθη, ὡς καὶ ὁ πρίγκηψ, καὶ ἀμφότεροι συνέκρουσαν τὰ ποτήρια αὐτῶν μετ' οὗ τοῦ κόμητος.

Ὁ κύριος δὲ Μονσενύ ὑπέλαβεν :

— Δὲν εἰξεύρω, ἄλλως τε, κατὰ πόσον θὰ εὐδοκίμησῃ ὁ κύριος Βουρβόνος εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἰσπανίας. Ἄν δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τὴν ὀλίγον ἀπότομον οἰκειότητα τοῦ ἐξαδέλφου του Φραγκίσκου τοῦ Α', πῶς θὰ ὑποφέρῃ τὴν σοβαρὰν συμπεριφορὰν ξένου βασιλέως; Πῶς οἱ Ἰσπανοὶ εὐγενεῖς θὰ ὑποδεχθῶσι τὸν Γάλλον ἀρχηγόν, ὅστις δις ἐπολέμησε τὸν πάππαν;

— Καὶ ὅστις δις τὸν ἐνίκησεν, ὑπέλαβεν ὁ Πομπεράν.

— Ὁ κύριος στρατάρχης ἐξετέλει τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως, εἶπεν ἀνυπομόμως ὁ Διδιὲ ὁ βασιλεὺς μόνον εἶναι ἔνοχος ἂν ἔπταισεν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῶν πιστῶν καθολικῶν.

Ὁ κύριος δὲ Μονσενύ συναφρώθη καὶ ἠτένισε τὸν ἀνεψιὸν του ὀργίλως.

— Φραγκίσκος ὁ Α', ὑπέλαβεν, εὐγενῶς ἀνεγνώρισε τὸ λάθος του καὶ ἀπέδειξε τὴν μετάνοιάν του. Δὲν θὰ ὑποφέρω εἰς τὸν οἶκόν μου νὰ λεχθῆ τι ἐναντίον τοῦ καλλιτέρου καὶ τοῦ μεγαλειτέρου τῶν βασιλέων. Εἴξευρε, κύριε ἀνεψιέ μου, ὅτι οὐδεὶς, ἀπὸ τοῦ πολέμου ἐκείνου, ἐφάνη

μᾶλλον ἀφοσιωμένος εἰς τὴν ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν.

— Ἐχει δίκαιον ὁ κύριος κόμη, εἶπε τότε ὁ πρίγκηψ ὁ βασιλεὺς δὲν ἔκαυσε τόσους αἰρετικούς ἐξαιρέσει τῶν στρατιωτικῶν; Δὲν πνίγει, κρεμᾷ καὶ καίει καθ' ἐκάστην πάντας τοὺς ὡς αἰρετικούς ὑπόπτους;

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἀνεκάλεσαν πάσας τὰς θλιβεράς ἀναμνήσεις, ὡς ἡ Κλοτίλδην ἐζήτηε ἢ ἀποπνίξῃ ἐν τῇ ψυχῇ της. Κρύπτουσα δὲ τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν της :

— ὦ! κατηραμένους ἔστω ὁ βασιλεὺς οὗτος, ὁ φονεὺς τοῦ λαοῦ του! ἐπιθύρυσεν.

Ἡ κραυγὴ αὕτη τῆς υπερτάτης ἀπελπισίας, ἧς μόνον ὁ Διδιὲ ἀντελήθη, ἀντήχησεν ὡς ἐπώδυνος ἠχώ ἐν τῇ καρδίᾳ του. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ εὐχαρίστως θὰ ἔθυσάζε τὴν ζώην του ἵνα ὑπερασπίσῃ τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην κόρην.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Πομπεράν, ὅστις ἐφοβεῖτο μὴ ὁ κύριός του προδοθῆ, πίνω εἰς ὑγίειαν τοῦ χριστιανικωτάτου βασιλέως μας!

Ἐνῶ πάντες οἱ συνδαιτυμόνες ἠγείροντο ἵνα πῖωσιν, ἡ νεαρὰ κόρη μετὰ δακρυρέτους ὀφθαλμούς, ἀπῆλθε τῆς τραπέζης. Διηυθύνθη δὲ εἰς δενδροστοιχίαν καστανεῶν, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας εὐρίσκετο θρανίον ἐκ βρύων κεκρυμμένον ὡς φωλεὰ ἐν τῷ φυλλώματι.

Ἐκεῖ μόνῃ ἀνεμνήσθη τῶν προσφιλῶν αὐτῇ νεκρῶν, καὶ εἶδεν αὐτοὺς ὡς ἐν ὄραματι δεικνύοντας τὰς χαινούσας αὐτῶν πληγὰς καὶ λέγοντας αὐτῇ : «Μὴ διανοεῖσαι τὴν ἐκδίκησιν, τέκνον μου, ἀλλὰ τὴν συγγνώμην!»

(Ἐπεται συνέχεια)

TONY.

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

IB'

ὑπὸ τὴν προσωπίδα.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀνακρίσεως, ὁ τζέντλμαν ὑπάλληλος ἔλαβεν ἐπιστολὴν, γεγραμμένην δι' ὠραίας καὶ λεπτῆς γραφῆς, ἐκ τῆς ὁποίας εὐκόλως ἠδύνατο νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν γυναικειαν χεῖρα.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ περικαλλύμματος ὑπῆρχεν ἡ ἐπιγραφή : «Πρὸς τὸν κύριον Ἰβάν Ἰβάνοβιτς Βαντρίκ», ὁ τζέντλμαν ὑπάλληλος, ἤνοιξε τὴν ἐπιστολὴν μετὰ συναίσθησιν πλήρους δικαίωματος, διότι πρὸς αὐτὸν καὶ μόνον ἀπηυθύνετο.

Ὁ κ. Βαντρίκ, οὐχὶ ἀνευ αὐταρεσκείας, ἀνέγνωσε τὴν γυναικειαν ἐπιστολὴν, ἐν ἧ περιείχοντο αἱ ἐπόμεναι γραμμαί :

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 458.

«Ἄν ἔχη δι' ὑμᾶς σημασίαν τινὰ ἢ παράκλησις νεαρῶς καὶ ὠραίας γυναικός, λησμονήσατε διὰ τὴν προσεχῆ ἐσπέραν τὰς ἀνυποφόρας ἀνιαρὰς ἐργασίας σας καὶ ἔλθετε εἰς τὸν χορὸν μεταμφιεσμένων τῆς Λέσχης τῶν Εὐγενῶν. Λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σας πείσω ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι δὲν θὰ μεταμεληθῆτε, ὅτι διήλθατε ἀσκόπως τὴν ἐσπέραν σας».

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἀνυπόγραφος, ἀλλ' ὁ Ἰβάν Βαντρίκ, ἐξοικειωμένος πρὸς τοιοῦτου εἶδους ἐπιστολάς, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλλε περὶ τῆς γυναικειᾶς προελεύσεως αὐτῆς, ἧτις ἐφανέρωσε τὰ πάντα καὶ ἡ γραφὴ, καὶ τὸ ἐλαφρὸν ἄρωμα, καὶ ὁ χρωματιστὸς χάρτης μετὰ κοσμημάτων, καὶ τὸ κομψὸν περιβάλλωμα, ἐνὶ λόγῳ, τὰ πάντα ἐμαρτύρουν ὅτι ἐγράφη ἀπὸ «γυναικεῖα χεράκι», καὶ ὁ κ. Βαντρίκ εἶχε τὴν ἀδυναμίαν νὰ νομίσῃ ὅτι ἦτο καρδιοπάγος. Μόνῃ ἡ γραφὴ τῷ ἦτο ὄλως ἀγνωστος, καὶ τὸ περιστατικὸν τοῦτο τὸν ἠνάγκασε πρὸς στιγμὴν νὰ ἀμφιβάλλῃ, μῆπως κρύπτεται ἐδῶ καμμία ἀπάτη;

«Ἄλλ' ἂν ὑποθέσῃ τις ὅτι εἶνε τοῦτο ἀστείότης φίλου τινός, διελογίσθη ὁ Βαντρίκ, δὲν ὑπάρχει καὶ ἀφορμὴ νὰ μὴ ὑπάγῃ, διότι ὁ χορὸς δὲν εἶνε ἐκ τῶν τοῦ συρφετοῦ».

Καὶ τῶνόντι, ἐπρόκειτο νὰ δοθῆ ὁ χορὸς οὗτος ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ, καὶ εἰς αὐτὸν θὰ ἐλάμβανον μέρος οἱ μᾶλλον ἐξέχοντες ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἡμέτερος ὑπάλληλος ἐφρόνει ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐξεχόντων, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ, μ' ὄλην τὴν ἀνώθυμον πρόσκλησιν.

* *

Ἡ αἴθουσα τῆς Λέσχης τῶν Εὐγενῶν ἔπλεεν ἐν τῷ φωτί. Ποικιλόχρους ἀριθμὸς ἐπισκεπτῶν, ἐν ᾧ ὑπερείχε τὸ μέλαν χρῶμα τῶν φράκων καὶ τῶν δομινῶν, συνωθεῖτο ἐν αὐτῇ τῇ αἰθούσῃ καὶ εἰς τὰς παρακειμένας αὐτῇ στοάς. Δύο ὀρχήστρα ἀνέκρουον κατὰ διαδοχὴν καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἐπληροῦτο ἤδη ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως ἐκείνης, ἧτις εἶνε συνέπεια τοῦ ἀνθρωπίνου συνωστισμού.

Ὁ κ. Βαντρίκ, μεμονωμένος ἀπὸ μίαν ἡδὴ ὄρας, περιήρχετο ἀπὸ ἀγωνίας εἰς ἀγωνίαν, προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ ἐκ τοῦ σχήματος τῶν μεταμφιεσμένων ἐκείνων, ἧτις, ὠρῖσεν αὐτῷ συνέντευξιν καὶ ἐκ τῶν προσώπων τῶν συναντωμένων φίλων του, ἐκείνον, ὅστις ἐξέλεξεν αὐτὸν θύμα τῆς ἀπάτης του. Ὁ κ. Βαντρίκ ἤρξατο ἡδὴ ἀνυπομονῶν, διότι, ἐφ' ὅσον παρήρχετο ὁ καιρὸς, ἐπὶ τοσοῦτον ἐνόμιζεν ὅτι ἤσταισθησαν εἰς βάρος του, ὅτε αἰφνης ἠσθάνθη ἐπὶ τοῦ ὄμου του ἐλαφρὸν κτύπημα διὰ ριπιδίου.

Ὁ κ. Βαντρίκ στραφεὶς εἶδε εὐσωμὸν γυναῖκα, ἧτις ἐθέωρε αὐτὸν οὕτω, ὡσεὶ ἤθελε νὰ δεῖξῃ ὅτι, τὸ διὰ τοῦ ριπιδίου κτύπημα δὲν ἦτο λάθος ἐκ μέρους τῆς οὗτε τυχαῖόν τι.

Ἦτο αὕτη ἐπιμελῶς περιτετυλιγμένη

εἰς καλύπτραν (capuchon), ἐξ οὗ ἦτο ὄλως ἀδύνατον νὰ παρατηρήσῃ τις τὴν χροιάν τῆς κόμης τῆς· τὸ πυκνὸν τρίχαπτον τῆς βελουδίνης ἡμιπροσωπίδος τῆς ἔκρυπτεν ἐπιμελῶς ἅπαν τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου αὐτῆς, καὶ ἅπασα ἡ περιβολὴ τῆς διεκρίνετο διὰ τῆς κομπῆς καὶ ἐξεζητημένης ἐκείνης σεμνοπρεπείας, μεθ' ἧς πρὸς διάκρισιν ἐκ τῶν κοκοτῶν, ἐπίστανται, ὅταν θέλωσι, νὰ παρουσιάζωνται «αἱ ὑψηλῆς περιωπῆς κυρίαί», ἐν περιπτώσει ραδιουργίας.

Ἡ καρδιά τοῦ ἀνιῶντος Βαντρικ ἀνεσκήρτησεν, ἀλλ' οὐχ ἤσπον διηύθυνεν ἐπὶ τῆς μεταμφιεσμένης, ἔκπληκτον καὶ ἐρωτηματικὸν βλέμμα.

— Εἶσαι μόνος; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ γυνή.

— Ὡς βλέπεις, ἐμεῖδιάσεν ὁ Βαντρικ, προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ τις ἦτο «ἡ ἀγνωστος» αὐτή.

— Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως εἶμαι μόνη . . . καὶ στενοχωροῦμαι . . . Θέλεις νὰ μοὶ δώσῃς τὸν βραχιόνά σου;

— Ἄν ἐπιθυμῆς!

Καὶ ὁ Βαντρικ οὐχὶ ἀδεξίως ἐπρότεινε τὸν βραχιόνά του.

Ἡ γυνὴ μετ' ἐμπιστοσύνης ἐπερείσθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐχώρησεν οὕτω πρὸς τὴν αἰθουσαν.

— Παράδοξον! εἶπεν ὁ ἀνακριτής, οὐ σμικρὰν αἰσθανόμενος εὐχαρίστησιν, ὅτι δύναται νὰ ἐπιδειχθῇ, περιπατῶν ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων μετὰ τοιαύτης «κομποπρεποῦς καὶ διακεκριμένης μεταμφιεσμένης». Μὰ τὸν Θεόν, εἶνε παράδοξον! . . . πρέπει νὰ σοὶ εἶπω, ὅτι ἔχω τόσον πεπειραμένον μάτι, ὥστε ἀμέσως ἀναγνωρίζω ὑπὸ τὴν προσωπίδα κάθε γνωστὴν μου γυναῖκα, καὶ ὅμως, σὲ δὲν δύναμαι νὰ σὲ γνωρίσω, καὶ δὲν εἰξεύρω τί συμβαίνει.

— Ἀπλούστατον, ἐσυνείθισες νὰ γνωρίζῃς τοὺς γνωρίμους σου, ἐγὼ ὅμως σοὶ εἶμαι ἀγνωστος, εἶπεν ἡ μεταμφιεσμένη.

— Τότε, διατί μ' ἐπλησίασες;

— Διότι ἐγὼ σὲ γνωρίζω

— Ἄλλ' ἐγὼ δὲν σὲ γνωρίζω!

— Ὅχι, καὶ σὺ μὲ γνωρίζεις . . . Δὲν εἴμεθα μὲν γνώριμοι, ἀλλὰ γνωρίζομεθα.

— Ὡραία περίστασις νὰ γνωρισθῶμεν ἐκ τοῦ πλησίον! ἀνέκραξεν ὁ ὑπάλληλος, μεθ' ἀβρότητας καὶ ἐκφραστικῶς θλίβων τὰ δάκτυλα τῆς ντάμας του.

— Σοῦ ἔρχεστε; παρετήρησεν αὐτὴ μετ' ἐλαφρῶς χροιάς εἰρωνείας.

— Διατί ὄχι . . . Ὁ χορὸς μεταμφιεσμένων ἔχει καὶ τοῦτο τὸ καλόν, ὥστε νὰ κατορθώνη κανεὶς νὰ κάμνη τὰς εὐχαριστοτέρας γνωριμίας.

Ἄν τὸ πυκνὸν τρίχαπτον δὲν ἐκάλυπτε τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου τῆς ὑπὸ τὸν βραχιόνά του Βαντρικ γυναικός, εὐκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ οὗτος, ὅποιον περιφρονητικὸν μειδίαμα διέτρεξε τὰ χεῖλη τῆς εἰς τὴν τελευταίαν προφερθεῖσαν ἀχρειότητα. Ἄλλ' ὁ Βαντρικ, χάρις εἰς τὸ τρίχαπτον, οὐδὲν παρετήρησε καὶ ἐξηκολούθει ὦν εὐτυχῆς.

— Ἄλλὰ, ἐξήγησέ μου, παρακαλῶ, ἐπέμενε οὗτος. Τί σοῦ ἤλθε νὰ πλησιάσῃς ἐμὲ κυρίως, καὶ ὄχι κανένα ἄλλον;

— Διότι ἤθελον νὰ πλησιάσω μόνον σέ· νομίζω ὅτι τοῦτο εἶνε ἀπλούστατον.

— Ναί, ἀλλὰ σὺ δὲν μοὶ εἶσαι γνωστὴ.

— Πόσον εἴσθε ἀφελῆς! Μήπως μόνον εἰς τοὺς γνωστοὺς πλησιάζουν οἱ μεταμφιεσμένοι; Ἄρκεϊ ὅτι σὲ γνωρίζω, φέρω προσωπίδα καὶ εἶνε δικαίωμά μου νὰ πλησιάσω ὅποιονδήποτε θέλω· ἔπειτα εἶμαι νέα καὶ σὲ βεβαιῶ, δὲν εἶμαι διόλου ἄσχημος καὶ τοῦτο ἀκόμη περισσότερο ἐνισχύει τὸ δικαίωμά μου. Σὰς ἄρκεϊ τοῦτο;

— Χμ. . . περίεργον! διελογίζετο αὐταρέσκως ὁ Βαντρικ, μήπως ἐδῶ μέσα εἰς τὴν αἰθουσαν αὐτὴν δὲν ἔχετε κανένα ἄλλον γνωρίμον;

— Ἄπ' ἐναντίας, πάρα πολλούς.

— Ἄν, τότε διατί ἐξελέξατε ἐμὲ, ἀνθρώπον ἀγνωστον;

— Διότι, πρῶτον, τοῦτο εἶνε ἰδιοτροπία μου, ἔπειτα, διατί νὰ μὴ γνωρισθῶ καὶ μαζὺ σας;

— Ὡ, ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος! προθυμότητος! ἀνέκραξεν ὁ κ. Βαντρικ, θλίβων ἐκ νέου τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῆς. Ἄλλ' ἐγὼ θὰ ἐπεθύμουν ὥστε ἡ γνωριμία μας νὰ εἶνε εὐχάριστος καὶ διαρκής.

— Χμ! αἰνιγματωδῶς εἶπεν αὐτὴ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτον, νομίζω, ἀπὸ σας ἐξαρτᾶται.

— Ἄκουσ' ἐδῶ! μοῦ δίδεις τοιαύτας χρηστὰς ἐλπίδας! μετ' ἐκστάσεως ἀνέκραξεν ὁ ἀχρεῖος, ὡς πρὸς τοῦτο, Βαντρικ.

— Διατί ὄχι, ἀν ἦσαι ἄξιος, ἐπρόφερεν αὐτὴ εἰς ἀπάντησιν διὰ τοῦ αὐτοῦ αἰνιγματῶδους ὕφους.

— Πρόσταζον, καὶ εἶμαι εἰς τοὺς πόδας σου! ἐπιθυμῶ νὰ καταστῶ ὁ ἥρωσ σου, ἀλλὰ . . . τί πρέπει νὰ πράξω, ὅποιον ἀνδραγάθημα ὀφείλω νὰ ἐκτελέσω ἵνα καταστῶ ἄξιος τῆς εὐνοίας σου;

— Εἶνε τόσον εὐκόλον διὰ σὲ τοῦτο;

— Ὡ, εἶμαι δοῦλος ὄλων τῶν ὠραίων γυναικῶν! ἐκ παιδικῆς μου ἡλικίας αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη εἰδικότης μου!

— Καὶ ἡ δευτέρα; μετὰ πονηρίας ἠρώτησεν ἡ μεταμφιεσμένη.

— Ἡ δευτέρα . . . Μμ . . . Ὅχι, δὲν ἔχω καμμίαν ἄλλην εἰδικότητα.

— Καὶ τὸ διαβεβαίους τοῦτο μετὰ τοσαύτης παρρησίας;

— Βεβαίως! Τίς ἄλλος ἐκτός ἐμοῦ δύναται νὰ γνωρίζῃ τοῦτο; Ἄλλὰ, σὺ μήπως γνωρίζεις νὰ ἔχω καμμίαν ἄλλην εἰδικότητα;

— Δηλαδή πῶς νὰ σοὶ τὸ εἶπῶ . . . Μήπως ἡ ὑπηρεσία σου, λόγου χάριν, δὲν εἶνε ἡ δευτέρα εἰδικότης σου;

Ὁ κ. Βαντρικ ἐσκυθρώπησεν ἐλαφρῶς. . . «Τί διάβολο ἤθελε νὰ μοῦ ἐνθυμίσῃ περὶ τῆς δευτέρας εἰδικότητός μου!»

Ὁ κ. Βαντρικ δὲν ἠγάπα ἐν παντὶ καιρῶ καὶ τόπῳ τὴν περὶ τῆς ὑπηρεσίας του συνδιάλεξιν.

Ἡ μεταμφιεσμένη ἀμέσως παρετήρησε τοῦτο καὶ ἐπιδειξίως ἔσπευσε νὰ στρέψῃ τὸ θέμα τῆς συνδιάλεξεως, ἡ περαιτέρω ἀ-

νάπτυξις τοῦ ὁποίου, δὲν θὰ ἦτο ἴσως τοσοῦτον εὐχάριστος διὰ τὸν ἱππότην τῆς.

Μετ' εἰδικότητος αὐτὴ διηύθυνε τὴν ἐπιδειξίαν, ζωηράν, παιγνιώδη καὶ συγχρόνως μὴ στερουμένην εὐφύιας συνδιάλεξιν ἐπὶ τῶν ζωηρῶν ἐκείνων θεμάτων, ἀτινα ἡ ἐρεθιστικὴ ἀτμόσφαιρα τῶν μεταμφιεσμένων καὶ τὸ ἀπόκρυφον τῆς προσωπίδος παρουσιάζει διὰ τῆς συνήθους τέχνης καὶ τρόπου, ὑπὸ γυναικὸς τοσοῦτον ἐπαγωγῶ καὶ ἐλκυστικῶ ἐνδιαφέροντος.

Ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας, ὁ ἐπιπόλαιος Βαντρικ ἦτο καθ' ὄλοκληρίαν ἀποροφημένος, παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ ἐν τουλάχιστον χειρόκτιον, ὅπερ δὲν τῷ ἠρήθη, καὶ ἐπέισθη ὅτι ἡ μικρὰ αὐτὴ, τρυφερὰ καὶ ἀβρὰ χεῖρ; μετὰ μακρῶν δακτύλων, ἐφ' ὧν ἀπήστραπτον πολυτίμοι τινες δακτύλιοι, ἐπλάσθη ὑπὸ τῆς φύσεως τοσοῦτον τελεία, ὥστε δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι, γυνὴ κατέχουσα τόσον ζωηροῦς καὶ ὠραίους ὀφθαλμούς, τοιοῦτον χρῶμα καὶ δροσερότητα, τοσοῦτον νεανικὴν τὴν φωνήν, τοιοῦτον πόδα καὶ τοιαύτην χεῖρα, ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο ὠραία, νέα, καὶ εἰς ἄκρον ἐπέραστος. Καὶ ἐν τῇ γοητεῖᾳ ταύτῃ, ἐν ἣ διετέλει, ἐσχημάτισε πεποιθήσιν ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μετὰ «γυναικὸς ὑψηλῆς περιωπῆς» καὶ τοῦτο λίαν ἐκολάκευε τὴν καρδιοφάγον περιφιλαντίαν του.

— Ἄκουσε, εἶπεν οὗτος παρατηρῶν τὸ ὠρολόγιόν του, εἶνε πλέον ἀργά . . . μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοὶ προτείνω νὰ συνδειπνήσωμεν καὶ νὰ πῖωμεν, ἔστω πρὸς χάριν τῆς εὐτυχοῦς περιστάσεως, ἥτις σοὶ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν νὰ μὲ ἐγγίσης διὰ τοῦ ριπιδίου σου;

— Εὐχαρίστως, συνήνεσεν αὐτὴ, ἀλλὰ ἐδῶ δὲν θὰ εἴμπορέσω νὰ δειπνήσω, ἀν θέλῃς ὅμως, παγαίνομεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐκεῖ θὰ εἴμεθα πλέον ἡσυχοὶ καὶ θὰ δειπνήσωμεν καλλίτερον καὶ μετὰ μεγαλειτέρας ὀρέξεως. . . Ἐν γένει δὲν ἀγαπῶ τὰ δεῖπνα εἰς τὰ κοινὰ μέρη, καὶ εὐρίσκω ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν μου εἶνε καλλίτερον.

Ὁ κ. Βαντρικ λίαν ἐξεπλάγη εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην πρόσκλησιν καὶ εὐρέθη ἐν ἀμηχανίᾳ. Ἡγνῶει τί νὰ σκεφθῇ, πῶς νὰ ὑπάγῃ ἀφνης, κατὰ τὴν νύκτα νὰ δειπνήσῃ μετ' ἀγνώστου γυναικός, εἰς ἀγνωστον οἰκίαν, καὶ ἔπειτα νὰ μὴ τοῦ στοιχίσῃ ἄρα πολὺ ἀκριβὰ ἡ τοιαύτη φιλοφρόνησις; . . . Ἴσως ἐκεῖ εὐρίσκεται ὁ σύζυγός τῆς, ἡ ἀδελφός. . . μὴ εἶνε τοῦτο καμμία πλεκτάνη; . . . Καὶ ἂν δὲν ἔχη οὕτω, μήπως εἶνε καμμία κοκοτά ὑψηλῆς περιωπῆς, τῆς ὁποίας τὴν φιλοξενίαν ἐνδεχόμενον νὰ πληρῶσῃ τόσον, ὅσον δὲν θὰ ἤρκει τὸ ἐν τῷ χρηματοφυλακείῳ του ὑπάρχον ποσὸν κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμὴν;

[Ἐπεται συνέχεια].

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

ΙΘ'

Τά φ ο ς .

Ἡ ἄδενδρος πλατεῖα τοῦ δάσους, ἔνθα συνέβη ἡ φοβερά σκηνή, ἦν ἀφηγήθημεν, εἶχε σχῆμα τετραγώνου. Ἐν τινι δὲ τῶν γωνιῶν τούτου ὑψοῦτο γιγαντιαίων διαστάσεων καστανέα, τὸ ἀρχαιότερον ἀναμφισβότως πάντων τῶν τοῦ δάσους δένδρον.

Ἡ καστανέα ὠμοιάζε πρὸς τὴν διάσημον ἐκείνην τοῦ κήπου τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ δάσει τοῦ Ὀλναι παρὰ τὸ Σῶ. Πιστεύομεν δὲ ὅτι εὐχαριστοῦμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ἀναφέροντες ἐνταῦθα τὰς ὀλίγας ὠραίας γραμμάς, ἃς μυθιστοριογράφος νεώτατος ἔτι, καὶ ὅμως στεφθεὶς ὑπὸ ἐπιτυχίας, ὁ Ἀδριανὸς Ροβέρτος, ἀφιέρωσεν εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο δένδρον, ἐν τῇ περιέργῳ αὐτοῦ περὶ τῶν ἐθίμων τῶν καλλιτεχνῶν πραγματεία, τῇ ἐπιγραφομένῃ: Ὁ θρητῶν Ἰωάννης καὶ ὁ γελῶν Ἰωάννης.

«Μετенеγκῶν τοὺς κλιθάνους αὐτοῦ καὶ τὰς χύτρας εἰς Ὀλναι — λέγει ὁ μυθιστοριογράφος — ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Ροβινσῶν δὲν ἐβασάνισε λίαν τὴν φαντασίαν αὐτοῦ πρὸς διακόσμησιν τοῦ ξενοδοχείου του. Ἡ φύσις εἶχεν ἀναλάβῃ τὸ γραφικώτερον καὶ θελκτικώτερον μέρος. Ἐν μέσῳ ἐκτεταμένου καστανεῶνος, οὗ τὸ ἀνώμαλον καὶ ἀμυῶδες ἔδαφος ἐποικίλλετο σποραδικῶς ὑπὸ ἀγροτικῶν καλυβῶν καὶ παραπηγμάτων, ὑψοῦται γιγάντιος καστανέα, ἥς ἡ ἡλικία ὑπερβαίνει τοὺς τρεῖς αἰῶνας. Ἐυλίγη κλιμαξ, περιβάλλουσα τὸ στέλεχος τοῦ δένδρου ἐκείνου, ἀνέρχεται ἐλικοειδῶς ἄχρι τῆς κορυφῆς. Δύο οἰκίσκοι, ἀνεγερθέντες ἐπὶ τῶν παχυτέρων κλάδων καὶ κεκρυμμένοι ἐν τῷ φυλλώματι, ὡς φωλεαὶ πτηνῶν, χρησιμεύουσιν ἀντὶ ἐστιατορίων καὶ ἰδιαιτέρων δωματίων εἰς τοὺς πελάτας. Σύστημα πλῆρες τροχαλίων, σχοινίων καὶ καλῶθων διευκολύνει τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἐν τῷ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ ὀρόφῳ θαμώνων, πρὸς οὓς τὰ φαγητὰ ἀποστέλλονται, δίκην ἀνυψομένου ἰστίου. Εἴκοσι πρόσωπα δύνανται νὰ γευματίωσι ταυτοχρόνως ἐπὶ τοῦ δένδρου τοῦ Ροβινσῶνος. — Ἐν τούτοις, μεθ' ὅλον τὸ εὐαγγελικὸν ρητόν: πολλοὶ εἰσιν οἱ κλητοί, ὀλίγοι δ' οἱ ἐκλεκτοί, — ρητόν, ὅπερ ἔπρεπε νὰ ἦναι ἀναγεγραμμένον ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ Ροβινσῶνος, — διακόσιαι ἢ τριακόσιαι οἰκογένειαι ἀναχωροῦσι τὰς Κυριακὰς ἐκ Παρισίων, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ γευματίωσι πεντήκοντα πόδας ὑπὲρ τὴν γῆιν ἐπιφανείαν.»

Αἱ διαστάσεις τῆς ἐν τῇ πλατεῖᾳ τοῦ δάσους τοῦ Βεζαί καστανέας ἦσαν ἐπίσης

καὶ αἱ τῆς τοῦ Ροβινσῶνος ἐπιβλητικαί. Ἄλλ' ἡ μεταξὺ τῶν δύο τούτων δένδρων ὁμοιότης εἰς τοῦτο καὶ μόνον περιωρίζετο. Τὸ μὲν αὐτῶν θῦμα, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς γαστρονομίας, εἶδε τὸ στέλεχος αὐτοῦ μεταβληθὲν εἰς κομψότατον ξενοδοχεῖον καὶ ἀτιμαζόμενον ὑπὸ τῆς μεγίστης φαιδρότητος τῶν κατὰ τὰς Κυριακὰς θαμώνων καὶ τῶν παρισινῶν ἱεροδούλων. Τὸ δέ, διετήρησεν ἄθικτον τὸ ἄγριον μεγαλεῖον τοῦ ὀζώδους στελέχους του καὶ τῶν ἰσχυρῶν κλάδων του. Ἐν τῷ στελέχει αὐτοῦ ὑπῆρχε μέγα κοίλωμα. Κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, ὅτε ἐποίμενε τὰ πρόβατα, ὁ Καλλιουὲ εἶχεν ἀνέλθῃ πολλάκις ἐπὶ τῆς καστανέας ἐκείνης καὶ εἶχεν ἀνακαλύψει τὸ κοίλωμα, εἰς οὗ τὸ βάθος κατήρχετο διὰ σχοινοῦ ὅπως συλλέγη τὸ μέλι, ὅπερ αἱ ἄγριαί μέλισσαι ἀπέθετον ἐκεῖ, καὶ τὰ μικρὰ πτηνά.

Οὐδεμία ἐξωτερικὴ ρωγμὴ ἐπρόδιδε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κοίλωμα, ὅπερ ὅπως ἀνακαλύψῃ τις ἔδει ν' ἀνέλθῃ ἐπ' αὐτῆς τῆς κορυφῆς τοῦ δένδρου. Ὁ Καλλιουὲ, καίπερ οὐδεμίαν σπουδαιότητα δούς εἰς τὴν ἀνακαλύψιν του ταύτην, ἐτήρησεν ὅμως αὐτὴν μυστικὴν. Εἶχε δὲ ἐπιτοῆ τὸτε ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ἐνόησε τὴν μεγίστην ἀξίαν τοῦ μυστικοῦ του.

— Τί θὰ κάμω τώρα τὸ πτώμα τοῦτο; . . . ἐσκέφθη ὁ δασοφύλαξ.

Καὶ τὸ ἄγριον αὐτοῦ βλέμμα στρεφόμενον τῆδε κίχεται, ἐφαίνετο ἀποτεῖνον τὴν ἐρώτησιν ταύτην εἰς τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα. Αἶφνης εἶδε τὴν καστανέαν καὶ ἀνεσκίρτησε. Τὸ δένδρον εἶχεν ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησίν του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξηκόντισαν ἀστραπάς.

— Ἰδοῦ, εἶπεν, ὁ τάφος, ὁ ὁποῖός μου χρειάζεται.

Τὴν σκέψιν του μαντεύει τις εὐκόλως. Ἐσκέφθη νὰ θάψῃ τὸ πτώμα τοῦ Ραμέ ἐν τῷ στελέχει τῆς καστανέας. Ἡ σκέψις αὕτη ἦτο καλλίστη, ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις τῆς παρεῖχε μεγίστας δυσχερείας. Καὶ πράγματι, πῶς ἠδύνατο ν' ἀναβῆ εἰς τὴν κορυφὴν ἄνευ κλίμακος καὶ ν' ἀναβιβάσῃ μόνος τὸ πτώμα εἰς ὕψος εἴκοσι καὶ ἐπέκεινα ποδῶν; Κατὰ πρῶτον, τοῦτο ἐφαίνετο ἀδύνατον. Καὶ ὅμως ὁ δασοφύλαξ δὲν ἀπηλπίσθη ἐκ τῶν φαινομένων κωλυμάτων. Ἠρξάτο ἐξετάζων προσεκτικῶς τὸ στέλεχος, ὅπως βεβαιωθῆ κατὰ πόσον ἦτο κατροθωτῆ ἡ ἀνάβασις. Αἰλουρος ἦ σκίουρος, ἢ τις τῶν χωρικῶν ἐκείνων, οἵτινες ἐξισοῦνται πρὸς τὰ τοιαῦτα ζῶα κατὰ τὴν εὐκίνησίαν καὶ τὴν ἐλαστικότητα, ἠδύνατο μόνον ν' ἀνέλθωσι τὸ σχεδὸν λεῖον ἐκεῖνο στέλεχος. Τοιαύτη ἀπόπειρα δι' ἄνθρωπον, φέροντα ἐπ' ὤμων βαρὺ φορτίον, θὰ ἦτο αὐτόχρονον μαυρία.

Ἄλλ' εἰς ἀπόστασιν δώδεκα ἢ δεκαπέντε ποδῶν ἀπὸ τῆς καστανέας ταύτης, ὑπῆρχεν ὑψηλὸς φηγός, ἥς οἱ ἰσχυροὶ κλάδοι ἀπετέλουν γλοερὰν ἀψίδα περιπλεκόμενοι μετὰ τῶν τῆς καστανέας.

— Ἐκεῖθεν θὰ ἀναβῶ, ἐσκέφθη ὁ Καλλιουὲ.

Καὶ ἤρξατο ἀμέσως τοῦ ἔργου.

Ἐγείρας δὲ κατὰ πρῶτον τὸ πτώμα τοῦ δυστυχοῦς Ραμέ, ἐστήριξεν αὐτὸ ἐπὶ τῶν νώτων του, καὶ τὸ ἔδεσεν ἰσχυρῶς περὶ τὸ σῶμά του διὰ τῶν λωρίων τῆς κυνηγετικῆς αὐτοῦ μαχαίρας καὶ τῆς καρβίνας του. Εἶτα, χωρὶς νὰ καμφθῆ ὑπὸ τὸ βάρος ἐκεῖνο, ὅπερ ἔδει νὰ παγῶσῃ τὰ μέλη του ἐκ φρίκης καὶ νὰ παραλύσῃ τὰς δυνάμεις του, ἐνηγκαλίσθη τὸ στέλεχος τῆς φηγοῦ καὶ ἤρξατο ν' ἀναβαίνει. Καὶ ἐπροχώρει μὲν βραδέως, διότι αἱ κινήσεις του δὲν ἦσαν ἐλεύθεραι, ἀλλ' ὅμως ἐπροχώρει. Μετὰ μακρὰς καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον προσπάθειας, ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος τοῦ δένδρου, ἔνθα οἱ ἰσχυροὶ τούτου κλάδοι ἤρχίζον διακλαδούμενοι. Ἐκεῖ ἡ ἐπιχείρησις του κατέστη ἔτι μᾶλλον ἀπραγματοποίητος. Δὲν ἔμελλε πλέον ν' ἀνέλθῃ, ἀλλὰ νὰ χρησιμοποιοῦσῃ κλάδον ὀριζόντιον, κινούμενον καὶ εὐθραυστον, ἀντὶ γεφύρας, ὅπως δι' αὐτοῦ μεταβῆ ἀπὸ τῆς φηγοῦ εἰς τὴν καστανέαν. Ἐξελέξατο δὲ ἓνα τῶν κλάδων ἐκείνων, ὃν ἐθεώρησεν ἰσχυρότερον, καὶ ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ. Εἶτα συρόμενος ἐπὶ τοῦ κλάδου, ὡς οἱ ναυτόπαιδες, οἵτινες ἐν ὄρα καταγιγῶς θέλουσι, μεθ' ὅλας τὰς κινήσεις καὶ τὰς ἀναπνηθῆσεις τοῦ πλοίου, νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ ἄκρον κεραίας τινός, ἐπλησίασεν εἰς τὸ τέρμα μετὰ μεγίστου κόπου. Εἰκοσάκις ἤσθάνθη τὸ εὐλύγιστον αὐτοῦ στήριγμα καμπτόμενον καὶ σχεδὸν ἐκλείπον ὑπὸ τὸ σῶμά του! Εἰκοσάκις ἐκινδύνευσεν νὰ κρημνισθῆ, ἀλλὰ τὸ θάρρος του κατίσχυσε πάντοτε τοῦ κινδύνου. Ἐπὶ τέλους, ἔφθασεν. Ἦτο δὲ πλέον καιρὸς, διότι αἱ δυνάμεις καὶ ἡ πνοὴ αὐτοῦ εἶχον ἐκλίπη ταυτοχρόνως, οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἐβλεπον πλέον, καὶ ἡ σκοτοδίνη ἤρξατο νὰ ἀπτηται αὐτοῦ διὰ τῆς ἄκρας τῶν πτερυγῶν τῆς. Τὸ στέλεχος τῆς καστανέας ἦτο δι' αὐτὸν τὸ ἔδαφος. Προσεκολληθῆ εἰς αὐτό, καὶ ὀλίγα δευτερόλεπτα ἤρκεσαν, ὅπως ἀναλάβῃ τὰς δυνάμεις του.

Ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ σχεδὸν ἠνοίγετο μέλαινα ὀπή, τὸ κοίλωμα τοῦ δένδρου.

Τότε ἔλυσε τὰ λωρία, ἔλαθε τὸ πτώμα καὶ ὡς εἰσῆγε τὴν σφαιρὰν ἐν τῷ σωλῆνι τῆς καρβίνας του, ἀφισεν αὐτὸ νὰ πέσῃ ἐν τῷ σκοτεινῷ καὶ βαθεῖ ἐκεῖνο χάσματι.

Νυκτερινὸν πτηνόν, ἀφουπνισθὲν, ἀπέπη ρῆξαν πένθιμον κραυγὴν. Νέφος κονωροτῶ ἀνηγέρθη ἀπὸ τοῦ κοιλώματος. . . καὶ . . . οὐδὲν πλέον.

Ὁ κυνηγὸς Ραμέ ἐκοιμάτο διὰ παντός ἐν τῷ φυτικῷ ἐκείνῳ τάφῳ, ὅπου τὰ ὄστα αὐτοῦ ἔμελλον νὰ λευκανθῶσιν.

.....

Ὁ χρόνος παρήρχετο ἀνεπαίσθητως. Ἡ νύξ ἤρχισε κατερχομένη βραδέως. Ὁ Καλλιουὲ εὐρίσκετο παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Λεῖγηνος, τέσσαρας λεύγας περίπου μακρὰν τοῦ χωρίου Βεζαί, καὶ ὤδευε ταχέως καὶ ὡστὶ ἐκτὸς ἐαυτοῦ.

Ποῦ ἐπορεύετο;

Καὶ αὐτὸς ἠγνόει.

Ὤδευεν, ὤδευεν πάντοτε, διότι ἀόρι-

στόν τι ὀρμέμφυτον ἔλεγεν αὐτῷ ὅτι ἡ τοῦ σώματος κόπωσης ἠδύνατο μόνη νὰ καταπραύνη τὸν πυρετὸν τῆς ψυχῆς. Εἶχε δὲ ἀνάγκην ἡρεμίας καὶ ψυχραιμίας, ὅπως ἐκτιμήσῃ τὴν θέσιν του καὶ λάβῃ μίαν οἰανδήποτε ἀπόφασιν.

Ἡ πρώτη ἰδέα, ἣτις ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν του μετὰ τὸν ἀλλόκοτον ἐνταφιασμὸν τοῦ Ραμέ, ὑπῆρξε νὰ μεταβῇ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν πύργον καὶ νὰ φονεύσῃ τὸν κόμητα. Ἄλλ' εἶτα ἡ ἰδέα σατανικωτέρας ἐκδικήσεως τὸν ἀνεχαίτισεν.

— Ἄν τὸν ἐσκότωνα ἔτσι, μὲ ἓνα μόνον κτύπημα — ἐσκέφθη — δὲν θὰ ὑπέφερον ἀρκετὰ . . . πρέπει νὰ εὕρω κἄτι καλλίτερον.

Καὶ ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τοῦ πύργου, περιεπλανᾶτο τρέχων ἀσκόπως καὶ ἀνεζήτει.

Τὴν δὲ Σωσάνναν; . . . ἐσκέφθη νὰ τὴν φονεύσῃ ἄλλὰ μία ἰδέα, μία ἀναμνησις τὸν ἀπέτρεψαν.

— Αὐτὴ ἀντεστάθηκε, εἶπε, καὶ μόνον διὰ τῆς βίας τὴν ἀτίμασεν. . . Ἴσως θὰ τὴν ἐσυγχωροῦσα . . . ἀλλὰ νὰ μοῦ φέρῃ προῖκα τὴν ἀτιμίαν; . . . ὦ! αὐτὸ εἶναι αἰσχρὸν!

Καὶ ἀπεφάσισεν, ἀφοῦ ἤθελεν ἐκδικηθῆ κατὰ τοῦ κόμητος, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Σωσάνναν καὶ ν' ἀπέλθῃ μακρὰν τοῦ καταπραμένου ἐκείνου τόπου. Μηχανικῶς δὲ καὶ ἀγνοῶν καὶ αὐτὸς τί ἐπραττεν, ἀφοῦ ἐκάθησε μικρὸν ἐπὶ τινος λόφου, ὑπερκειμένου τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν χρυσῆν ἄμμον τοῦ ὁποίου ὁ σκοτεινὸς οὐρανὸς παρεῖχε πελιδνὰς καὶ ἀπαισίους ἀνταυγείας, ἔλαβεν αὐθις τὴν εἰς Βεζαὶ ἀγούσαν. Ἄλλὰ τὸ βᾶδισμά του δὲν εἶχε πλέον, ὡς πρὶν, τὴν ἀγρίαν ὀρμητικότητα θηρίου τετραυματισμένου καὶ φεύγοντος. Ἐβαδίζε βραδέως καὶ, οὕτως εἰπεῖν, συντετριμμένος, ἔχων τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τὰς χεῖρας κρεμαμένας. Παρῆλθε πολὺς χρόνος, ἄχρις οὗ διατρέξῃ τὰς τέσσαρας λεύγας, αἵτινες ἐχώριζον αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὠραίων δασῶν, ἅτινα ἐφρούρει.

Τὸ ὠρολόγιον τοῦ πύργου ἐσήμαινε τὰς δύο τῆς πρωίας, ὅτε ὁ Καλλιουὲ ἀφίκετο εἰς τὴν ἄκρην τοῦ περιβάλλοντος τὸ ἄλσος τείχους. Ἡ νύξ ἦτο ἀσέληνος, ἀλλὰ μυριάδες ἀστέρων ἠκτινοβόλουν ἐν τῷ αἰθριῷ οὐρανῷ καὶ ἐπέτρεπον εἰς τὸ βλέμμα νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα εἰς μακρὰν ἀρκούτως ἀπόστασιν.

Αἰφνης ὁ Καλλιουὲ ἐνόμισεν ὅτι εἶδε παραδόξον κίνησιν, εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα ἢ ἐξήκοντα ἀπ' αὐτοῦ βημάτων, παρὰ τὴν μικρὰν θύραν τοῦ ἄλσους, τὴν οὖσαν πλησίον εἰς τὴν *Θηρευτικὴν Σκιᾶδα*. Ὅσον μεγάλη καὶ ἀν ἦναι ἡ ἀπασχόλησις ἀνθρώπου τινός, ἔχοντος ἔργον νὰ ἐπαγρυπνῇ, αὐτὸς θὰ ἐπαγρυπνῇ πάντοτε, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ. Ὁ Καλλιουὲ, προχωρήσας, παρετήρησε κάλλιον. Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ παρατηρηθεῖσα κίνησις προήρχετο ἐκ δύο ἵππων, ὧν ὁ εἰς ἔφερον ἀναβάτην, κρατοῦντα τὸν ἕτερον ἐκ τοῦ χαλινού.

Τοῦτο ἐφάνη αὐτῷ παραδόξον. Ἄλλὰ πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν νὰ σκεφθῇ, ἡ μικρὰ θύρα τοῦ ἄλσους ἠνεώχθη καὶ ἀνθρωπὸς τις ἐξελθὼν ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ μένοντος ἀνευ ἀναβάτου ἵππου, καὶ ἀμφότεροι οἱ ἵππεις ἐκεῖνοι διηθύνθησαν καλπαζόντες πρὸς τὸν πύργον τοῦ Βιλλεδιού.

— Ποῖος τάχα νὰ ἦναι αὐτὸς ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης; ἐσκέφθη ὁ Καλλιουὲ. . . Ἄν ἦτο ξένος, διατί δὲν ἦνοιζαν εἰς αὐτὸν τὰς κιγκλίδας, καὶ διατί τὰ ἄλογά του, ἀντὶ νὰ περιμένουσι εἰς τὴν αὐλὴν τῆς τιμῆς, ἐφαίνοντο κρυπτόμενα ὀπισθεν τοῦ τοίχου τούτου; . . . Ἦτον κλέπτης; . . . Ὁχι, οἱ κλέπται δὲν πηγαίνουν νὰ κλέψουν ἔφιπποι . . .

Καὶ ὁ Καλλιουὲ ἔστη σκεπτόμενος. . . Αἰφνης ἰδέα καθαρὰ καὶ φωτεινὴ διεσκέδασε τὰ σκότη τοῦ νοός του.

— Οὔτε κλέπτης ἦτον, οὔτε ξένος. . . ἐπιθύρουν. . . Ἦτον ἐραστής. . . Ἄ! κύριε κόμη! . . . Εἴσθε πλούσιος καὶ εὐγενής. . . τί σημαίνει; . . . σὰς ἀπατοῦν, καθὼς ἀπατοῦν καὶ τὸν δασοφύλακα. . . καὶ καλλίτερον ἀκόμα. . . διότι ὁ ἐραστής τῆς συζύγου σας δὲν μεταχειρίζεται τὴν βίαν. . . Ἴδου ἡ ἐκδικησίς μου ἦλθε νὰ μὲ εὕρῃ μόνη! . . . καὶ τόσῃ λαμπρᾷ, ὅσα ποτὲ δὲν θὰ ἐτολμοῦσα νὰ ἐλίπω! Μὲ ἀτιμάσετε, κύριε κόμη. . . Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ θὰ ἔχω τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀτιμίας σας. . . καὶ θὰ σὰς τὴν ρίψω κατὰ πρόσωπον. . . Ὅ ἀνάψω εἰς τὴν καρδίαν σας ὅλη τὴν φωτιά, ἡ ὁποία κατατρώγει τὴν ἰδικήν μου, καὶ ἀφοῦ ὑποφέρετε ἀρκετὰ. . . τότε θὰ σὰς φονεύσω! . . .

Ἀγνοοῦμεν ἀν ὁ Καλλιουὲ ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους; ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι τοιαῦται τινες ὑπῆρξαν αἱ σκέψεις του. Ἡ βεβιασμένη περὶ τῆς δυστυχίας ἐκείνου, εἰς ἣν ὤφειλε τὴν ἰδικήν του, τὸν ἀνεκούφισε. Τὸ τραῦμα τοῦ κυρίου του θὰ ἦτο αἰμάσσον καὶ ἀλγεινότερον, καὶ τοῦτο σκεπτόμενος ὁ ὑπῆρέτης εὕρισκε τὸ ἰδικόν του ἦσσαν ἀλγεινόν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ ἰσχυρὰ φύσις τοῦ δασοφύλακος ἀνέλαβε τὴν ὑπεροχὴν τῆς. Ὁ Καλλιουὲ ὤμοσε νὰ φέρῃ τοιαύτην προσωπίδα, ὥστε οὐδεὶς νὰ δύναται νὰ ἴδῃ τὴν ἀληθῆ φυσιογνωμίαν του. Ὁμοσε νὰ θάψῃ εἰς τὰ ἄδυτα τῆς καρδίας του τὴν ζηλοτυπίαν του, τὸ μῖσός του, τὴν ἀγανάκτησίν του, ἄχρι τῆς προσεγγιζούσης ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ταῦτα θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκράγῃσι τόσῃ φοβερώτερα, ὅσα περισσότερον κατεστῆλλοντο. Ὁμοσεν ἐπὶ τέλους νὰ μὲνῃ ἄφωνος καὶ ἀνεξιχνίαστος, ὡς ὁ χλοερὸς τάφος, ἐν ᾧ πρό τινων ὠρῶν εἶχεν ἐμπιστευθῆ ἔν μυστικόν καὶ ἔν πτώμα.

Ταῦτα σκεπτόμενος ὁ Καλλιουὲ, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν καλύβην του. Ἡ Σωσάννα, εἰθισμένη εἰς τὰς μακρὰς ἀπουσίας τοῦ συζύγου τῆς καὶ εἰς τὰς ἀνά πασαν ὥραν τῆς νυκτὸς ἐπανάδους του, ἐκοιμάτο καὶ δὲν ἐξύπνησεν. Ὅτε δὲ ὁ δασοφύλαξ, ἀφοῦ ἀνεπαύθη μικρὸν, ἀπὸ τῶν ὑπερβολικῶν αὐτοῦ μόχθων, ἠγέρθη ὅπως ἀπέλθῃ τῆς καλύβης, ἡ Σωσάννα ἠσχολεῖτο ἤδη εἰς τὰ οἰκιακὰ αὐτῆς ἔργα.

Ὁ Καλλιουὲ ὀλίγας λέξεις ἀντήλλαξε μετ' αὐτῆς.

— Δὲν θὰ προγευματίσης ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ νεανίς, ἰδοῦσα αὐτὸν λαμβάνοντα τὴν καρβίναν του.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἀπλῶς καὶ μετὰ τοῦ συνήθους τῆς φωνῆς αὐτοῦ τόνου.

— Ὅ ἀ ἔλθῃς τὸ γεῦμα;

— Δὲν εἰξεύρω.

— Ποῦ πηγαίνεις;

— Εἰς τὸν πύργον, ὅπου μὲ περιμένουν.

Καὶ οὐδὲν πλέον. Ἡ Σωσάννη, εἰς τὰς ὀλίγας ἐκείνας λέξεις, οὔτε παραδοξὸν τινα ἔκφρασιν παρετήρησεν, οὔτε ἀήθη ψυχρότητα. Ἐτεῖνε δὲ πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς τὸ μέτωπον, κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς. . . Ὁ Καλλιουὲ ἠθέλησε ν' ἀποστρέψῃ τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἀναμνησθεὶς τῶν ὀρκῶν του δὲν τὸ ἔπραξεν. Ἠσπᾶσθη τὸ μέτωπον τῆς Σωσάννης καὶ ἐξελθὼν τῆς καλύβης ἔλαβε τὴν εἰς τὸν πύργον ἀγούσαν.

[Ἐπειτα συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ἈΝΔΡΕΣΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ἈΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐσπέρα εἰκοστὴ πρώτη.

Αἱ ἀκτινὲς μου, μοὶ ἔλεγεν ἡ Σελήνη, ἐπιπτον χθὲς ἐπὶ τοῦ Τυρόλου εἰς τρόπον ὅστε αἱ ὑψίκομοι δρυὲς ἐσχημάτιζον παμμεγέθεις ἐπὶ τῶν βράχων σκιάς. Παρατήρουν τὸν ἅγιον Χριστόφορον, κρατοῦντα τὸν μικρὸν Ἰησοῦν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐστημένον ἐξωθεν μεγάλης οἰκίας. Ὑψηλά, ἐπὶ τοῦ ἀποκρήνου βράχου, ὑπάρχει μοναστήριον καλογραφῶν ἐπὶ τοῦ κωδωνοστασίου ἔβλεπον δύο μοναχάς, αἱ ὁποῖαι ἔκρουον τοὺς κώδωνας ἦσαν νέαι καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι πολλὰ πράγματα θὰ ἀνεπόλουν, ὅτε τὸ βλέμμα των ἐπλανᾶτο ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος.

Αἰφνης ἠκούσθη κρότος ἀμάξης διερχομένης διὰ τῆς κάτωθεν δημοσίας ὁδοῦ, ἐξ ἧς ἀντήχει ὁ ἦχος τοῦ κέρατος, αἱ δὲ δυστυχεῖς νέαι ἔστρεψαν ἐκεῖ τὰ παραπονεμένα βλέμματά των.

Εἰς τὸ βλέμμα τῆς νεωτέρας ἀνεκάλυψα παχὺ δάκρυ. Τὸ κέρας ἠκούετο ὀλοὲν ἀσθενέστερον, ἄχρις ὅτου ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων τὸ ἐκάλυψεν ἐντελῶς.

* *

Ἐσπέρα εἰκοστὴ δευτέρα.

Πολὺς καιρὸς παρῆλθε καὶ ἡ ἀγαπητῆ μου Σελήνη δὲν ἐφαίνετο ἀπόψε ὅμως πάλιν ἦλθε στρογγυλὴ καὶ λάμπουσα, ὡς ἄλλοτε ἀκούσον λοιπὸν τί μοὶ λέγει.

— Ἠκολούθησα καρβάνιόν τι, ἀναχωρῆσαν ἀπὸ τινος πόλεως τοῦ Φεζᾶν καὶ ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς μίαν τῶν ὁάσεων τῆς ἀμμώδους ἐρήμου, ἐσταμάτησεν.

Ὁ γεροντότερος, ἐζωσμένος φιάλην ὕδατος καὶ φέρων ἐπὶ κεφαλῆς ἀνάλατον ἄρτον, ἐσημίωσε διὰ τοῦ ραβδίου του τετράγωνόν τι ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ ἔγραψεν ἐντὸς ρητόν τι τοῦ Κορανίου, καὶ ἀφοῦ ἀνεπαύθησαν, ἀνεχώρησαν διαβάτες ὅλοι διὰ τοῦ ἡγιασμένου ἐκείνου τετραγώνου.

Νέος τις ἔμπορος, ἡλιοκαῆς καὶ ραβδινὸς νεανίας, ἔππευε σύννους καὶ μελαγχολικὸς τὸν ἀφρίζοντα λευκὸν ἵππον του. Μῆπως ἄρα ἐσκέπτετο τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν νεαρὰν σύζυγόν του; Μόλις πρὸ δύο ἡμερῶν τὴν ἐδέχθη εἰς τὴν πόλιν ἐπὶ πολυτελῶς κεκοσμημένης καμήλου· ἔναυλα εἰσέτι ἦσαν εἰς τὰς ἀκοάς του τὰ ἄσματα τῶν γυναικῶν, καθὼς καὶ ἦχοι τῆς μουσικῆς ἀναμειγμένοι με τοὺς πυροβολισμούς, τοὺς ὁποίους ἔριπτον αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι του, εἰς ἐκδήλωσιν τῆς χαρᾶς τῶν καὶ ἦδη μόνος, ὠδοιπόρει ἐν μέσῳ τῆς ἀχανοῦς ἐρήμου.

Τοὺς ἠκολούθησα πολλὰς κατὰ σειρὰν νύκτας ἀνεπαύοντο τακτικὰ εἰς τὰς κρήνας, κάτωθεν τῶν ὑψηλῶν φοινίκων, ἄλλοτε πάλιν ἐφόνευον μίαν τῶν καμήλων, ὅπως προμηθευθῶσι κρέας καὶ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον τοῖς ἔλειπεν.

Αἱ ἀκτίνες μου ἐδρόσιζον τὴν καίουσαν ἄμμου καὶ τοῖς ἐδείκνυον τοὺς γυμνοὺς βράχους, νεκρὰς νήσους τῆς ἐρήμου, καὶ ὅμως ἡ πορεία των ἐξηκολούθει εὐτυχῆς, οὔτε ἐχθρικὰς φυλάς ἀπήντων, οὔτε ἡ φθοροποιὸς καταιγὶς τοὺς κατελάμβανεν.

Εἰς τὴν πατρίδα ἡ νεαρὰ σύζυγος προσήχθετο διὰ τὸν πατέρα καὶ τὸν σύζυγόν της· περιφρονεῖς ἢ δυστυχῆς ἦρῶτα τὸν λάμποντα καὶ μειδιῶντα δίσκον μου.

— Εἰπέ μου, ἀπέθανον; ζοῦν ἀκόμη;
Ἦδη διέβησαν τὴν ἔρημον καὶ ἀναπαύονται ὑπὸ τὴν δρόσον τῶν φοινίκων· κρῶζοντα πετῶσιν ὀλόγυρά των τὰ ὄρνεα· ὁ δὲ πελεκᾶν ρίπτει ἐπ' αὐτῶν τὰ περιέργα βλέμματά του· ἡ τρυφερὰ βλάστησις κυρτοῦται ὑπὸ τοὺς βαρεῖς πόδας τοῦ ἐλέφαντος, ὁ δὲ Μαῦρος ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ παζάρι εἰς τὴν ἔρημον καλύβην του· αἱ γυναϊκῆς των μετὰ τὴν μακρὰν καὶ διὰ χαλκίνων κομβίων κεκοσμημένην κόμην των ὀδηγοῦσι τὰ φορτωμένα ὑποζύγια, ἄδουσαι τὰ ἐγχώρια ἄσματα των, ἐνῶ εἰς τὰς ἀγκάλας των κοιμῶνται γυμνὰ τὰ οὐλότριχα μικρὰ των· εἰς τῶν Μαύρων σύρει δεδεμένον με σχοινίον μικρὸν λεοντιδέα, τὸν ὁποῖον ἠγόρασεν εἰς τὸ παζάρι· τώρα ἡ συνοδία πλησιάζει τὸ καραβάνιον· ὁ νέος ἔμπορος κάθηται ἀκίνητος καὶ ρεμβώδης· πάντοτε σκέπτεται τὴν ὠραίαν του γυναῖκα. Αἶφνης ἐγείρει τὴν κεφαλὴν· σύννεφόν τι μοῦ ἐσκέπασε τὴν εἰκόνα, τοῦτο ἠκολούθησε καὶ ἕτερον καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν δὲν ἠδυνήθη πλεόν νὰ τοὺς ἴδω.

* *

Ἐσπέρα εἰκοστῆ τρίτη.

Ἐδῶ, μοι ἔλεγε ἡ Σελήνη, θὰ σοὶ δώσω εἰκόνα τινὰ τῆς Φρανκφούρτης· τὴν

προσοχὴν μου διήγειρεν ἐκεῖ μία οἰκία· δὲν ἦτο οὔτε ἡ γενέθλιος τοῦ Γκαίτε, οὔτε τὸ δημαρχεῖον· ἦτο πτωχικὴ τις οἰκία εἰς τὸ ἄκρον τῆς οδοῦ τῶν Ἰουδαίων, ἡ κατοικία τοῦ Ρότσχιλδ.

Ἐβλεπον διὰ μέσου τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων ἦτο πεφωτισμένη πολυτελῶς ἐνδεδυμένοι ὑπηρετὰ ἐκράτου βαρύτιμα ἀργυρᾶ κηροπήγια καὶ ἔκλινον πρὸ τινος γραίας κυρίας, τὴν ὁποίαν κατεβίβαζον ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου εἰς τὸ κάτω πάτωμα· ὁ οἰκοδεσπότης προσῆλθεν ἀσκεπῆς καὶ μετὰ σεβασμὸν ἐφίλησε τὴν δεξιὰν τῆς γραίας· ἦτο ἡ μήτηρ του· ἐχαιρέτισεν ὅλους φιλικῶς· καὶ ἔπειτα τὴν ἔφερον εἰς τὴν πλησίον στενήν ὁδὸν ἐντὸς μικρὰς τινος πτωχικῆς οἰκίας.

Ἐκεῖ ἤθελε πάντοτε νὰ μένη, διότι ἐκεῖ ἐγεννήθη, ἐκεῖ ἀνέθρεψε τὰ τέκνα της καὶ ἀπ' ἐκεῖ τέλος ἤνθισεν ἡ εὐτυχία των· ἐπίστευε δὲ ὅτι ἐὰν ἄφινε τὴν πτωχὴν ἐκείνην οἰκίαν ἀμέσως θὰ τὴν ἐγκατέλειπε καὶ ἡ εὐτυχία. Ἦτο ἰδιοτροπία της, τί τὸ θέλεις!

Ἡ Σελήνη ἐκρύβη πάλιν, ἐγὼ δὲ ἐσκαπτόμην τὴν ἰδιότροπον ἐκείνην γραίαν, ἥτις δὲν εἶχε παρὰ νὰ εἰπῇ μίαν λέξιν καὶ θὰ ἐκατώκει εἰς τὴν ὠραιότεραν ἔπαυλιν τοῦ Ταμέσεως ἢ τῆς Νεαπόλεως· ἀλλ' ἡ δεισιδαιμονία δὲν τὴν ἄφινεν, ἀμέσως δὲ ἐσκέφθητι τί ὠραία εἰκὼν θὰ ἐγένετο ἐὰν τὴν ἐπέγραφε «ἡ Μήτηρ».

* *

Ἐσπέρα εἰκοστῆ τετάρτη.

— Θὰ σοὶ δώσω, μοι εἶπεν ἡ Σελήνη, εἰκόνα τινὰ τῆς Σουηδίας.

Ἀναμέσῳ τοῦ σκοτεινοῦ καὶ μελαγχολικοῦ ἐκ πευκῶν δάσους, πλησίον τοῦ ποταμοῦ Γόθσε, κεῖται τὸ ἀρχαῖον μοναστήριον τοῦ Βρέτα· ἐκεῖ εὐρίσκονται ἐν τῶν λιθίνων μεγαλοπρεπῶν σαρκοφάγων οἱ ἀποθανόντες βασιλεῖς· ἐπὶ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου κρέμαται ἐστηριγμένον εἰς τὸν τοῖχον διὰ δοκοῦ παλαιόν τι κεχρυσωμένον στέμμα. Ὁ σκώληξ διεπέρασε τὸ ξύλον καὶ ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ ἐμβλήματος, μ' ὄλον τοῦτο ὁ χρυσὸς λάμπει εἰσέτι ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀκτίνων μου.

Κοιμοῦνται τώρα ἐκεῖ ὕπνον αἰώνιον, ἀλλ' ἐγὼ τοὺς ἐνθυμοῦμαι ζωηρότατα· πολλάκις ἔρχονται ἕως ἐδῶ ξένοι διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου ἀπὸ τὸν ποταμὸν καὶ ἐπισκέπτονται τὸ παλαιὸν μαυσωλεῖον, ἀποκαλύπτονται εὐσεβῶς πρὸ τῶσων μεγαλειότητων καὶ μετὰ συγκινήσεως ἀκούουν τὰ ὀνόματα τῶν τεθνεώτων βασιλέων. Μετὰ συμπαθητικὸν μειδίημα ἐγείρουν τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ σκωληκοβρώτου στέμματος καὶ χωρὶς νὰ θέλουν φιλοσοφοῦσιν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ματαιότητος. Κοιμηθῆτε! εὐσεβεῖς ἄρχοντες, ἡ Σελήνη δὲν σᾶς λησμονεῖ... πάντοτε θὰ σᾶς περιβάλλῃ μετὰ τὰς ἀργυρὰς της ἀκτίνας.

X.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Δημήτριον Κ. Τ. Ζάκυνθον. Μὴ πιστεύετε ὅτι θὰ τὸ κατορθώσητε, διότι ἀπόφασιν ἀμετάθετον ἔχοντες νὰ δημοσιεύωμεν τὸ ὄνομά σας — ὄχι πλεόν διὰ τῶν ἀρχικῶν σας στοιχείων — πρῶτον-πρῶτον ἐν τῷ *Γραμματοκιβωτίῳ* μας μέχρι συντελείας... «Ἐκλεκτῶν», διότι οὐδέεις, κύριε, ἐξέβιασε τὴν συνείδησίν σας ἵνα ἐγγραφῆτε συνδρομητῆς, λαμβάνοντες μάλιστα τακτικῶς τὸ φύλλον. — κυρίας κ. Σοφίαν Φοντριῆ, Μαρίαν Λυδῆ, Ρηγγίαν Χ. Λούζη, καὶ κ. Νικόλαον Καλαμᾶν, Νικόλ. Ἀναγιάννην, Νικόλαον Χρυσανθίδην, Κυριάκον Συμεωνίδην, Χρῆστον Συρίχαν, Λεωνίδαν Δραξίνον, Ἀντώνιον Σαρηγιάννην, Ἀθανάσιον Δεοῦνην διδάσκ., Γεώργιον Κοντοβελῆν, Ἀντῶν. Σ. Ψαρρῶν, Ἀργύριον Μ. Δεσσέν, Ἰωάν. Χριστοφίδην, Ἰερεμίαν Μανιᾶν, ἀρχιμανθρ., Ἰωάννην Βιάκην, Δημήτριον Α. Ἀθανασιάδην, Γεώργιον Κωνσταντίνου, Νικόλ. Ἀσημακόπουλον, Στέφανον Νοταράκη, Ἀδελφ. Κορόνη, Πάτροκλον Παλαμιδᾶν, Δημήτριον Χρήστου, δικηγ., Νικ. Θεανόπουλον, Μ. Χρυσαντόπουλον, Ν. Χρηστόπουλον, Α. Εὐσταθίου, Γεώργ. Τσιγαδᾶν, πρωτοδ., καὶ Γ. Π. Τσοῦλκην. Συνδρομαὶ ἡμῶν ἐλήφθησαν. Ἐυχαριστοῦμεν. — κ. Π. Γριτζάνην. Ἐνεγράφη ὁ κ. Ἀναστ. Λεοῦνης, πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ ἀρ. 455 — κ. Λάμπρ. Εὐνοῦλην. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνετε 3 ἀντίτυπα Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης διὰ τοὺς 3 συνδρομητὰς, ὡς καὶ 3 περιπλέον φύλλα «Ἐκλεκτῶν». Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ εἰμεθα σύμφωνοι. — κ. Δ. Μαραβελόπουλον καὶ Παναγ. Κανελλόπουλον φαρμ. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Ἀνδρ. Βλαχογρόστον. Ἀπεστάλησαν. Ἐκκαθάριστι ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν. — κ. Ἐμ. Βεκιερέλλη. Ἐχομεν δι' ἐλπίδος ὅτι εἰσεπράξατε καὶ τὰς ὑπολοιπὰς 5 ἀποδείξεις, καὶ ὅτι, ὡς ἐκ τούτου, θὰ ἀποφύγωμεν τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων διὰ τοῦ *Γραμματοκιβωτίου* μας τῶν ὀνοματοῦντων. — κ. Κ. Ρέγγον. Ἐλήφθη ἐπιστολή σας. Ἀδύνατον νὰ εὐρεθῆ τὸ αἰτούμενον Νομικὸν Βιβλίον. Γνωστοποιούμεν ἡμῖν ὅτι ἡ ἔκδοσις ἤρξατο, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Χρῆστον Ρ*, τὸν ὀνοματοῦντα συνδρομητὴν ἡμῶν, θὰ φροντίσωμεν νὰ τὸν διορθώσωμεν. — κ. Δ. Παναγιωτόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον Φεβρουαρίου. Ἐυχαριστοῦμεν. — κ. Πάνον Ε. Κοντογούρη. Ἐλήφθη ἀντίτιμον πωλησεως φύλλων ἀπὸ ἀριθ. 437—456. Ἐυχαριστοῦμεν. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνετε φύλλα 12, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Διεβιάσθη ἡ αἴτησίς σας τῷ κ. Ι. Τσακασιάδῳ, ὅστις συμμορφωθήσεται ταύτῃ. Δύο σειραὶ τῆς Α' περιόδου τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Λαουταρίδην καὶ Τάξην. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 4 συνδρομητῶν. Ἀποδείξεις τῶν γεωστικῶν ἐγγραφεύτων κ. κ. Γ. Ξ. καὶ Α. Χ. ἀπεστάλησαν, ἐπίσης καὶ αἱ 10 σειραὶ τοῦ ΣΤ' ἔτους. Περὶ τῶν λοιπῶν ἐγράψαμεν. — κ. Δ. Θεοδουράκοπουλον. Τότε εὐκολώτατον διὰ Γαλλικῶν γραμματοσῆμων, ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει. — κ. Σ. Α. Ἀντίτυπον Λογαριασμῶν ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν. Δείγματα διαφόρων φακέλων ἀπεστάλησαν — κ. Α. Κουνοῦπην. Ἐλήφθη Συναλλαγματικὴ Ἐθν. Τραπεζῆς. Ἐυχαριστοῦμεν διὰ τὴν θερμὴν ὑπερ τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἐνεργειῶν σας. — Υποπρακτορεῖον Τήνου. Ἐλήφθη ἀντίτιμον μηνῶν Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου. Ἐυχαριστοῦμεν. Τῇ διεθύνσει τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, καὶ «Παλιγγενεσίας» παρεδόθησαν. Διὰ τὰ λοιπὰ συνεμορφώθημεν τῇ ἐπιστολῇ σας. — κ. Σπυρ. Ι. Μοντεσάντον. Ἐλήφθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 17 Ταχυδρ. Ἐπιταγή. Ἐυχαριστοῦμεν. Λογαριασμὸς ἐπιστολῆς ἐξωφλημένος. Ἀντίτιμον «Ἱστορίας Ἰονίων Νήσων» μετὰ ταχυδρ. ἀρ. 11. Γραμματόσημα δυσεύρετα.

Φύλλα προηγουμένα καὶ τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», στερεώτατα καὶ κομψότατα δεδεμένοι, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένων τῶν πλείστων, τοῦ Δουμᾶ, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ, Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὅμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει δόκλος ἡ σειρά τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὁραίας Ἀνθοκόμου». καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεύρετα μυθιστορήματα.